

- at sagsbehandlingstiderne nedbringes,
- at enhver positiv særbehandling af udlændinge stoppes.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 88).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Tom Behnke, om han forholder sig til virkeligheden, når Fremskridtspartiet fremlægger sin flygtningepolitik. Virkeligheden med hensyn til verdens flygtninge er jo, at 95 pct. af flygtningene enten er flygtninge i deres eget land eller i nærområderne, så det er kun 5 pct., der kommer til de rige lande. Har hr. Tom Behnke spekuleret over de tal?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Vi hørte hr. Tom Behnke sige i sin ordførertale, at det ikke er antallet af fremmede i vores land, der er det afgørende. Nej, det er det nok ikke. Men hvor er det godt, at der var nogle, der blev tilbage gennem historiens løb. Navne som Schmeichel og Schade, hvis vi tænker lidt længere tilbage, har haft en vis betydning for dansk kultur. Det er godt, der var nogle, der blev tilbage, og vi er mange i denne sal, der ikke skal ret mange generationer tilbage, før vi finder fremmedartede navne hos vores egne familieaner.

Så bare lige en lille kommentar til spørgsmålet om etnisk mad på plejehjem. Jeg hørte engang en grønlandsk pige fortælle om grønlandernes syn på danskerne. Hun kunne slet ikke forstå, at danskerne syntes, det var ulækkert – som hun sagde – når de fangede sælen, tog den op af det reneste vand, flænsede den på kysten og spiste leveren. Og så kom det skønne: Jeg kan ikke forstå, at de synes, det er ulækkert, disse mærkelige danskere, der spiser ristet grisehud!

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Til fru Anne Baastrup: Det er sådan, at hovedparten af de informationer, jeg har, og hovedparten af det, jeg lægger til grund for den politik, jeg selv og Fremskridtspartiet fører, stam-

mer fra virkeligheden. Det er den virkelighed, jeg bevæger mig rundt i i Danmark, når jeg kommer uden for Christiansborgs mure. Det er ikke teorier, der er fremelsket bag et skrivebord, det er ting, der er taget fra den virkelighed, vi befinder os i i Danmark i dag.

Søren Søndergaard (EL):

I lørdags blev der her på Christiansborg afholdt en konference, hvor en deltager muntrede forsamlingen med følgende historie, som jeg vil genfortælle:

Om morgenen på vej til konferencen var han – sådan påstod han i hvert fald – blevet stoppet på Københavns Hovedbanegård af en gruppe på 10 sorte afrikanere. De havde vist ham en seddel, på den seddel stod der »S-tog til Farum«, og så havde de bedt ham om – det kunne de åbenbart uden hjælp af sedler – at finde den rigtige perron, så de kunne komme til Farum. Nu var vores konferencedeltager, i hvert fald i sin egen indbildning, ikke helt tabt bag af en vogn, så han tænkte, at denne gruppe sorte afrikanere nok var på vej til Sandholmlejren for at søge asyl. »Og derfor . . .« – sådan sluttede han sit indlæg under forsamlingens højlydte jubel – ». . . viste jeg dem ned på perronen med toget til Næstved. Ha!«

Historien er tankevækkende; dels på grund af sit klare fremmedfjendske indhold – det er der jo ikke tvivl om: En gruppe mennesker, som absolut intet har gjort, bliver generet alene på grund af deres hudfarve og på grund af deres udseende – og dels på grund af sin generelt menneskefjendske og usolidariske pointe: Behandl ikke andre, som du selv ønsker at blive behandlet, men føl dig fri til at sparke til folk, der søger din hjælp!

Som vittighed betragtet kan historiens kvaliteter selvfølgelig diskuteres. Den er på linje med mange andre af slagsen: Hvordan redder man en neger fra at drukne? Jo, man fjerner sin fod fra hans hoved! Eller: Hvordan redder man en gruppe jøder, som er i brusebad? Jo, man lukker for gassen! Men som politisk budskab – ikke som vittighed, men som politisk budskab – er indholdet klart: Det er fremmedfjendsk, det er menneskefjendsk.

Derfor siger historien selvfølgelig også noget om den person, som stiller sig op i en forsamling og fortæller den pågældende historie; derfor siger historien også noget om den organisation eller det parti, som stiller talerstol til rådighed, for at historien kan blive fortalt; og frem for alt